

og Underfølgelse af Breve og andre Papirer. I Grundlovens § 86 have vi Bestemmelserne om Huusundersølgelse, der lyde saaledes: „Volligen er ukrenkelig; Huusundersølgelse, Beslaglæggelse og Underfølgelse af Breve og andre Papirer maa, hvor ingen Lov hjemler en sær egen Undtagelse, alene stee efter 'en Retskjendelse.“ Jeg vil nu villig indrømme, at saadanne almindelige Bestemmelser i en Grundlov ere farlige; de sige ofte mere, end man med Nytte kan overholde i det praktiske Liv; jeg vil ogsaa indrømme, at det kan være tvivlsomt, hvad der skal forstaaes ved Udtrykket: „Hvor ingen Lov hjemler en sær egen Undtagelse“, men imidlertid forekommer det mig, at saaledes som Grundlovens § 86 nu engang lyder, saa kan den vanskeligt fortones med den Bestemmelse, der findes i § 109, hvor det hedder, at Huusundersølgelse kan stee uden foregaaende Retskjendelse i de Tilfælde, der omhandles i § 75 under Nr. 3, og ligeledes i andre paa tværgående Tilfælde, hvor Dommerens Kjendelse ei kan erhverves uden Fare for, at Viemedet med Underfølgelsen derved forspildes. Det er nemlig en saa almindelig Udtalelse, at Grundlovens Bestemmelse let kunde blive svækket i altfor høi Grad. Jeg negter ikke, at jeg nærmest opfatter Grundlovens Bestemmelser som sigtende til de Undtagelser, der findes i § 113, nemlig Toldfager og lignende Sager, hvor der er gjort Undtagelse med Hensyn til Retten til at foretage Huusundersølgelse. Dette Spørgsmaal skal jeg imidlertid lade staae hen til nærmere Overveielse.

Jeg kommer dernæst til Spørgsmaalet om Anklagebeslutningen. Her er der gjort en væsentlig Forandring i det, der tidligere har været foreslaaet, idet man nemlig har lagt den egentlige Anklagemyndighed i Overanklagerens Haand og dermed sat i Forbindelse en Kjendelse af Underdommeren. Det har et stort Fortrin, det indrømmer jeg fuldkomment. Det udmærker sig endog i en vis Henseende ved sin Simpelt ved. Det vil føre til, at Overanklageren, idet han beslutter Anklagen, vil tage meget nøie under Overveielse, om en Siraffedom kan følge, saa at han ikke letfindigt vil foranstalte Sag anlagt; tillige giver Underdommerens Kjendelse, der skal staae i Forbindelse dermed, den det

rette Præg som en foreløbig Dom. Thi Anklagebeslutningen kan i mine Dine ikke have Karakteren af en administrativ Beslutning; den er af en blandet Natur, og denne Karakter faaer den ogsaa i dette Udtaf. Imidlertid maa det erindres, at naar Overanklageren skal benyttes, er han saa fjern fra Retskredsen, at det er et Spørgsmaal, om man vinder ved at gaae til ham istedetfor at lade Landsoverretten tage Beslutning. Det er imidlertid ogsaa et Spørgsmaal, som jeg skal lade staae hen.

Det næste store Afsnit omhandler Hovedforhandlingen for Rævningerretten. I Forbigaaende vil jeg bemærke, at der er udeladt, saavidt jeg kan see, iblandt de almindelige for melle Indsigelser en meget vigtig, nemlig den almindelige Indsigelse imod hele Rævningelysten. Jeg indseer ikke, hvorfor denne Indsigelse ikke skulde tilstedes; jeg har ikke fundet den i Loven og troer ikke, at den findes. Indsigelsen mod en enkelt Rævning er der, men ikke imod hele Listen. Den vil sjelden fremtræde, men den er dog gjort gjældende i England, for Exempel i D'Connells Sag, og man lagde den største Vægt i Overhuset paa, at de oprindelige Rævningelister vare paalidelige. Dersom der er begaaet store Misbrug ved disse Listers Forfatning, gaaer det ikke an at benytte de Rævninger, der ere udgaaede af disse Lister. Det hele Grundlag for senere at finde Rævninger maa have en aldeles uforfalsket Karakter, og Indsigelsen derimod maa staae aaben. Spørgsmaalenes Stilling, saaledes som den foresindes her, synes mig at have meget heldig Løst Opgaven. Der er en tiltalende Simpelt ved i det engelske System: „Slyblyg“ eller „Ikke slyblyg“, men det staaer i Forbindelse med en vis Enkelt ved, om jeg saa maa kalde det, i alle de Sager, der komme for Rævningerretten. Man kan under een Sag indbringe flere Forbrydelser, men det steeer sjældent; man tager ikke gjerne flere Forbrydelser med i samme Anklage; man har heller ikke de mange Gradationer i Straffen; man har vide Grændser, indenfor hvilke Dommerne kunne vælge. Det staaer altsaa i Forbindelse med det hele Princip for Forsølgelsen af Anklagen, med Straffelovgivningen, dermed, at flere Forbrydelser samles i een Sag, at man